

Het sprekende graf van Hannover

Galaten 6:7 Dwaalt niet; God laat Zich niet bespotten;

Een waar gebeurde historie in Duitsland, Hannover, over een massief grafsteen van een goddeloze 26-jarige gravin, wat na haar dood ging spreken van de majesteit Gods.

Deze gravin heette : Henriette Juliane Caroline von Rüling, geboren von Willich, op 19 Jan. 1756 in de plaats Nienburg (Nedersaksen, Duitsland)

Op 15 April 1782 in Hannover overleden aan tuberculose op 27-jarige leeftijd, ze heeft drie zonen gekregen die kort na haar dood zijn overleden. Ze was de dochter van de hogeberoepsrechter (Oberappellationsgerichtsrats) von Willich, en trouwde met de regeringssecretaris Georg Ernst von Rüling (1748-1807) welke eigenaar was van het landhuis Gestorf III ¹ (Adres: Hannoversche Str. 42 31832 Springe) Zie onderstaande afbeelding van het betreffende landhuis in de huidige situatie ,bron: ²

De geschiedenis speelde zich af rond de Duitse stad Hannover.

Een ernstige ziekte kondigde het sterven van de jonge gravin von Rüling aan

Nu had ze zich nooit bekommerd over haar eeuwige bestemming.

Voor alles was plaats op het landgoed, maar niet voor zulke vragen.

Feest na feest werd georganiseerd, maar ze konden op haar sterfbed geen verlichting geven.

Haar arts was niet alleen bezorgd over haar tijdelijk welzijn, maar wees haar met veel nadruk op het ene nodige.

Daarover wilde ze echter niets horen.

De dokter knielde regelmatig aan haar bed, bad voor deze jonge vrouw en wees haar erop dat zij spoedig moest verschijnen voor Gods rechterstoel.

Ernstig sprak hij haar aan op de wederopstanding der doden.

Ze verwees deze opvattingen naar het rijk der fabelen.

Keer op keer begon de arts erover, maar even zoveel keren liet ze haar afkeer overduidelijk blijken.

En om toch vooral gevrijwaard te worden van het openen van de graven op de jongste dag, bepaalde ze dat een kolossale, loodzware zerk haar graf zou dekken.

In 1782 stierf ze, de rijke Henriëtte Juliane Charlotte von Rüling.

Ze werd begraven op het Gartenfriedhof in Hannover.

¹ http://gartenfriedhof.de/Grabtexte/PDF/Rueling_404.pdf

² <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=85895368> Von Den man tau - Eigenes Werk, CC BY-SA 3.0 Rittergut III in Gestorf.jpg Foto is gemaakt op 21 augustus 2015

Overeenkomstig haar laatste wens werd een immens grote zerk besteld.

En om nog eens extra bescherming over haar eeuwige grafrust te garanderen, had ze op de onderste sokkel van de zerk, onder haar persoonlijke gegevens, laten beitelen dat dit graf voor de eeuwigheid gekocht was en nooit geopend mocht worden. Op de onderste sokkelsteen staat de inscriptie "

„Dieses auf ewig erkaufte Begräbnis darf nie geöffnet werden.“

"Dit voor eeuwig gekochte graf mag nooit geopend worden"

Hoogstwaarschijnlijk was het een vogel die tijdens de bouw van het graf een zaadkorrel van een boom in zijn snavel hield en dat boven het nog open graf liet vallen.

Nadat de zerk was geplaatst, is dit zaadje tegen de natuurwetten in, in het donkere graf gaan ontkiemen, waaruit een boom groeide die tenslotte deed wat op de zerk met nadruk was verboden:

het graf werd geopend. God heeft het laatste Woord.

"Het geopende graf" is lange tijd een wereldwijd bekende en een belangrijke bezienswaardigheid van de stad Hannover geweest.

Rond 1900 was het openstaande graf een motief op tal van ansichtkaarten.³

Hannover

Gartenkirchhof

Das gesprengte Grab

Inschrift am Sockel

Dieses auf ewig erkaufte Begräbniss
Darf nie geöffnet werden.

³ https://www.digibron.nl/viewer/collectie/Digibron/id/tag:RD.nl,20021003:newsml_2dfd13d2efe8dd9d183a86037ec42d47

De historie in gedicht:

Er woonde te Hannover een schone landgravin.
Omringd door pracht en weelde, van ijdele wereldzin,
Van feesten en partijen, weergalmt het graaflijk slot.
Maar wie er ook geëerd werd, 't was niet der goden God.

Totdat een zware ziekte, haar neerwierp: gift en koorts.
Die brandt, sluipt haar door d' ad'ren, flauw vlamt haar levenstoorts.

Ik wil, ik wil niet sterven, O, dokter help mij toch.
'k Zal U met goud belonen zo roept en krijt zij.
Och, ik ben pas dertig jaren, 'k heb macht, ben rijk en schoon.
Ik zal U vorstelijk belonen als met de graven kroon.

De trouwe grijze lijfarts, ziet op 't betraand gelaat,
O, vrouwe al kon 'k U helpen, geen medicijn die baat.
Maar wendt U tot de Heere, Hij helpt en redt in nood.
Misschien wil Hij genezen. Zijn goedheid is zeer groot.

Eerbiedig knielt hij neder voor 't prachtig ledikant,
En gaf de landgravinne gelovig in Gods hand.

Ik wil, ik wil niet sterven klonk zelfs onder 't bidden door.
Ik wil, ik wil niet bidden. God geeft toch geen gehoor.
Och, als Hij waarlijk God was, dan hoorde Hij mijn beê.
Werp dokter al uw fabels, toch met uw hoop in zee.

De grijsaard spreekt verslagen: uw stervensure naakt,
Hoe zal het dan straks wezen als weer uw stof ontwaakt?

Daal ik in 't graf teneder, het geeft zijn dode niet.
Onschendbaar zal het toch wezen, door ankers en graniet.

De zerk die mij moet dekken, licht God noch sterveling op
Geen hand is er zo machtig, die mij uit mijn grafrust klopt.
Zo sprak zij in haar woede, en vloekend ging zij heen.
En 't graf werd dichtgeklonken door ankers steen op steen.

En 't opschrift werd gebeiteld; "Dit graf blijft eeuwig toe".
Kom gaan wij naar Hannover, dan zien wij 't graf, maar hoe?

De zerk is opgeheven, niets dat de gaping sluit.
Graniet en hardsteen wijken, zelfs de ankers zijn eruit!
Heeft God de aard doen scheuren, de bliksem het graf vernield?
Nee, 't was een kleine vogel wiens bekje een korrel liet.

Toen de grafsteen werd geklonken, viel 't zaadje in de zerk
Ontkiemde in 't graf, de stengel zocht licht en werd een berk.
De stage groei des booms nu, wrong steen en ankers los,
Zo werd het graf geopend, na honderd jaren, toch.

Roept thans de berk ons tegen, geen raadslag tegen God.
Ziet hoe een kleine vogel, des mensen trots bespot.
Beschaamd is die hun maker, te honen die 't vermat.
Ook hen gaat 't graf eens open, hij vatt' het die het vat.

📖 *Johannes 5:27 En heeft Hem macht gegeven, ook gericht te houden, omdat Hij des mensen Zoon is. Verwondert u daar niet over, want de ure komt, in dewelke **allen, die in de graven zijn**, Zijn stem zullen horen; En zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.*

Op de grote zware steen boven de sokkel waarop staat dat deze nooit geopend mag worden, staan haar persoonlijke gegevens:

Henriette Juliane Caroline von Rüling geböhre von Willich
geb. zu Nienburg d. XIX. Jan. MDCCLVI
gestorben zu Hannover d. XV. April MDCCLXXXII.
Sie gebär dem Himmel drey Soehne,

En aan de andere kant van de grote steen staat een gedicht door haar man zelf gedicht:

Wandelte schon hier, wie sie dort wandelt,
und durfte eilen in ihre Vaterland.
Trennung ist das Los der Menschheit
Früh Verlassen seyn das Bitterste
Dämmerung wird das übrige Leben
Tot de Morgens Ausgang
Ewiges Licht dag Wiedersehn.
Georg Ernst v. Rüling.

De oude berk die het graf heeft geopend was tussen de twee wereldoorlogen doodgegaan.
Een rijsje dat in de bestaande wortelkolom werd ingeënt, is opnieuw tot een grote boom uitgegroeid.
Deze is echter in 2010 n.a.v. een discutabel initiatief door gemeentewerkers omgezaagd, maar in plaats daarvan is er nu een nieuwe jonge berk geplant. Hierna foto's van situatie in 2013 ⁴:

⁴ https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/2/24/Hannover_Gartenfriedhof_Ge%C3%B6ffnetes_Grab_2014.jpg

